

Bestiftelse, var den, at han havde sagt, at han ikke vilde lade sig hovmesterere af Bibelen. Dette fandt hans geistlige Foresatte forargeligt, og derfor blev han straffet med, at han ikke kunde faae Anerkendelse, fordi han, som sagt, ikke vilde lade sig hovmesterere af Bibelen. Nu have vi her et Tilfælde, hvor en Mand — man mener for Øvrigt om ham, hvad man vil — udtrykkelig har beraabt sig paa Bibelen for sine Helbredelser, og det er aabenbart, at det er Mandens Mening, at i den Retning bygger han meget paa, at der kan helbredes paa den omtalte Maade, fordi det staar i Bibelen — nu straffer man denne Mand, fordi han altsaa i Henhold til Bibelen helbreder paa denne Maade. Altsaa det ene Ministerium straffer en Mand, fordi han ikke vil lade sig hovmesterere af Bibelen, og det andet Ministerium straffer en Mand, fordi han lader sig hovmesterere af Bibelen. Det forekommer mig at være en Modsigelse. Jeg veed ikke, hvad Veget man vil tillægge det med Hensyn til hele denne Sag, men for mig staar det, som om der er noget meget Besynderligt i, at Mennesker, som staa paa det Standpunkt, som jeg antager, at f. Ex. det ærede Medlem for Kjøbenhavns Iste Valgkreds staar paa, saadan uden videre kunne udtale sig forkastelig om Alt, hvad der hører her ind under, da det dog er beslægtet med Ting, som han for Øvrigt vistnok har Tro og Tillid til.

Solk: Den Betragtning, som blev gjort gjældende, at det foreliggende Lovforslag skulde hvile paa det samme Grundlag, som Forordningen af 5te September 1794, er vistnok næppe rigtig; thi Forordningen af 1794 siger, at det at tage Solt og Dyr under Kur af Kvaakalvere, udsætter Baagjældende for Fare, men der tales ikke bestemt om den Stade, der kan tilføies. Denne Fare bestaar, antager jeg, i to Ting; dels at den Baagjældende derved afholdes fra at blive underkastet sagtyndig Behandling, og dels i den positive Stade, der kan tilføies ved ikke virksomme, men i og for sig skadelige Midler. Men det nærværende Lovforslag stiller sig saaledes, at det kun taler om — saaledes forstaar jeg det — de positive skadelige Følger. Altsaa, naar det ikke kan bevises, at den Vedkommende ved de Midler, der ere anvendte paa ham, har faaet en bestemt Sygdom eller Ulempe, vil den, der har anvendt Kuren, formentlig ikke kunne straffes, men den Stade, Vedkommende har lidt ved, at han er bleven forhindret i at underkaste sig sagtyndig Behandling, skulde ikke kunne rammes eller

straffes. Efter dette Lovforslag, saaledes som det lyder, skal det være selve Kuren, som har medført skadelige Følger, for at Straf kan indtræde. Naar der saaledes er Tale om Difteritis eller andre farlige Sygdomme eller navnlig Sygdomme, om hvilke man antager, at de skyldes deres Tilværelse Baktier eller Vacciller, saa er det sandsynligt, at den Slags Sygdomme ikke kunne kureres ved, at man læser over Solt. Efter dette Lovforslag vilde det altsaa ikke være strafbart at læse over en saadan Patient med saadanne farlige, smitsomme Sygdomme, som kunne faae en dødelig Udgang, og som man har al mulig Anledning til at tro ved en rationel Behandling ikke vilde have ført Døden med sig. Den Vedkommende vil dog efter Ordlyden af dette Lovforslag formentlig ikke være strafbar. Det er egentlig det Væsentligste, jeg har at bemærke om selve dette Lovforslag. Jeg har havt mit Blik hæftet paa, at det var anden Behandling af Sagen, vi havde for, og jeg troede egentlig, at man ikke havde Andet at forberede sig paa, end om man billigere Loven eller ikke billiger den. Det er nu sagt, at dette er et beskædent Lovforslag, men dette kan jeg aldeles ikke erkjende. Jeg kan fuldstændig tiltræde, hvad der i saa Henseende er udtalt, at hvis dette Lovforslag, saaledes som det foreligger, blev ophøiet til Lov, da vilde det være det samme som ganske at ophæve den nærværende Kvaakalverilovgivning. Det er jo nemlig, som allerede bemærket, kun meget saa Tilfælde, hvor man vil være i Stand til positivt, efter saadanne Bevisregler, som Domstolene kunne anse for gyldige, at erklære, at Kuren har medført den eller den Stade. Men en saadan indirekte Ophævelse af Kvaakalverilovgivningen i dette Lieblik forekommer mig at være høist urimelig, efter at man har ladet gaa til anden Behandling et Lovforslag, der forudsætter, at der her i Landet, i Lighed med, hvad der finder Sted i andre Lande, skal oprettes en meget betydelig, ret storartet medicinsk Anstalt til Støtte for det lægevidenskabelige Studium; thi det turde være ganske sikkert, at dersom man ophæver Kvaakalverilovgivningen, dersom man ophæver Straffene for Kvaakalveri, vil i et Land som vort Lægevidenskaben meget hurtigt synke tilbage, der er ikke Spørgsmaal om, at den vil kunne holde Trit med Videnskaben i andre Lande. Der er ikke Spørgsmaal om, at ret Mange vilde underkaste sig de store Bekostninger og det store Arbejde, som et Studium i en halv Snes Aar, som det jo i Birkeligheden er, ved Kjøbenhavns Universitet, inden der kan blive Spørgsmaal om, at Noget kan begynde at erhverve sig sit